

Zpravodaj Kocianovy houslové soutěže

Pátek 9. 5. 2008

50. ročník KHS

číslo 2

Zadarmo ani smyčec nehraje Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana

Říká se, že „každá legrace něco stojí“. Kocianova houslová soutěž rozhodně není legrace, tím spíš je zapotřebí, aby za tak slavnou a prestižní akci stál výkonný orgán zajišťující finanční stránku věci. Široká veřejnost možná ani neví, jak veliký je finanční rámec, v němž se akce pohybuje. Rozpočet samotné soutěže je téměř půl milionu korun, náklady včetně festivalu se blíží částce 900 tis. Kč. Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana (dále NF MJK) sdružuje veškeré peněžní prostředky od sponzorů pro organizaci Kocianovy houslové soutěže. „Cílem je skutečně zajistit finance pro

terou si objedná-
umělecké školy a
nad Orlicí,“ říká
rady NF MJK
Od počát-
změnil jen její ná-
jsme řešili, jak na-
které jsme vybírali
možnost tehdy byla založit nadaci,“ říká p. Sedláček. NF MJK je právním pokračovatelem Nadace Mistra Jaroslava Kociana a byl ustaven zápisem v Nadačním rejstříku u Krajského soudu v Hradci Králové dne 13. dubna 1999. K této transformaci došlo na základě zákona č. 227/97 o nadacích a nadačních fondech, kdy podmínkou k nadaci byla kmenová majetková podstata 500 tis. Kč, kdežto u nadačního fondu tato povinnost mít uloženo půl milionu není.

Body osnovy nadačního fondu jasně hovoří o podpoře pořádání a propagaci mezinárodních a tuzemských soutěží Kocianovy houslové soutěže a Heranovy violoncellové soutěže pro mladé talenty. Obě akce tedy mimo krásné tóny klasické hudby a místa konání spojuje také NF MJK, což ocení rozhodně všichni mladí talenti. Fond totiž poskytuje věcné nebo finanční odměny účastníkům obou soutěží.

pořádání soutěže,
vám od základní
Klubcentra Ústí
předseda správní
Pavel Sedláček.

ků organizace se
zev. „Po roce 90
kládat s valutami,
od cizinců, a jediná

Program dnes

KHS

- 9.00 2. kolo II. kategorie**
vyhlášení výsledků II. kategorie
30 minut po ukončení 2. kola
- 11.30** losování 1. kola III. kategorie
- 12.00 I. kolo III. kategorie**
vyhlášení postupujících III. kategorie do 2. kola a losování
2. kola III. kategorie 30 minut
po ukončení 1. kola
- 16.00** losování 1. kola IV. kategorie
- 16.30 1. kolo IV. kategorie**
vyhlášení postupujících IV. kategorie do 2. kola a losování
2. kola IV. kategorie 30 minut
po ukončení 1. kola

KOCIANOVO ÚSTÍ

- 19.30 Chrám Nanebevzetí Panny Marie**
Varhaní píšťaly zvěstují
Martina Kociánová - soprán
Josef Popelka - varhany
Jaroslav Svěcený - housle
TRIO AMADEUS

Činnost NF MJK zasahuje kromě soutěže i jiné oblasti hudební sféry. Hlavním účelem nadačního fondu je především materiální, finanční a duchovní podpora mladých talentovaných houslistů a violoncellistů, nikoliv pro ně samé, nýbrž pro podporu rozvoje houslové a cellové hry a tím podporu rozvoje tradic české houslové školy.

Za zmínku stojí také navazování spolupráce s podobnými organizacemi v zahraničí, zejména prostřednictvím European Union of Music Competitions for Youth, což je evropská organizace zaštiťující více než šedesát národních a mezinárodních hudebních soutěží pro děti a mládež.

Zřizovatelem NF MJK je Město Ústí nad Orlicí a dvě fyzické osoby, Pavel Sedláček a Jarmila Fajtová; je veden správní radou, která má šest členů a jednoho revizora. Při své práci musí dodržovat Statut NF MJK, jehož body byly zmiňovány výše.

Je patrné, že bez Nadačního fondu by KHS nebyla na tak vysoké úrovni, jakou se může pyšnit dnes. Za desítkami hodin soutěže leží stovky hodin práce lidí nadšených pro hudbu a dobrou věc, kteří se starají, abychom letos již popadesáté mohli zahájit soutěž mladých talentů. Aby se barevné tóny houslí stále množily do nových akordů a symfonií mladé generace umělců.

-PV-

JÁN FIGEL
člen Európskej komisie

B-1049 BRUSEL
6. 5. 2008

Vážení organizátori,
Vážení účinkujúci,
Milé dámy a vážení páni,

prostredníctvom pána europoslanca Vladimíra Remka som dostal pozvanie na Váš jubilejný, už 50. ročník Kocianovej husľovej súťaže. Nakolko som nemohol z dôvodu svojej pracovnej zaneprázdnenosti prijať pozvanie na toto zaujímavé podujatie, rád by som Vás pozdravil touto formou.

Veľmi sa teším Vašej iniciatíve usporiadať v poradí už 50. ročník Kocianovej husľovej súťaže, ktorej cieľom je podpora mladých talentovaných huslistov z celého sveta. Je to úctyhodná tradícia. Vaša súťaž tým, že zapojuje, motivuje a zbližuje mladých talentovaných hudobníkov nielen z Európy, ale i z celého sveta, významne prispieva k rozvoju medzikultúrneho dialógu. V tejto súvislosti si dovoľm pripomenúť, že rok 2008 bol Európskou úniou vyhlásený za Európsky rok medzikultúrneho dialógu.

Nepochybujem o tom, že za každým ročníkom súťaže mladých huslistov v kraji pod Orlickými horami stojí veľká obetavosť jej organizátorov. Dôkazom, že obetavá práca organizátorov sa darí, je i skutočnosť, že v rámci Kocianovej husľovej súťaže sa každoročne zviditeľňuje množstvo mladých umelcov, ktorí sú úspešní v rámci celého hudobného sveta Kocianova husľová súťaž takto podporuje rozvoj talentovaných mladých ľudí i celej kultúry.

Rok 2009 bude Európskym rokom kreativity a inovácií. V tejto súvislosti by som rád vyzdvihol, že práve kultúrne podujatia, ako je Kocianova husľová súťaž, prirodzene podporujú a rozvíjajú kreativitu mladých ľudí.

Milí mladí súťažiaci, na úspešnosti husľovej súťaže sa najviac podieľa Vaša snaha, húževnatosť, odhodlanie a často i tvrdé odriekanie. O to viac je potešiteľné, že Vás sem prichádzajú desiatky z bližších i vzdialenejších kútov Európy, napríklad z Nórska, Nemecka, Poľska, Ukrajiny ale i z celého sveta - Mongolska, či Spojených štátov.

Som veľmi rád, že takto dávate príklad svojim vrstovníkom v tom, že hudba spája ľudí rôznych národností a svedadielov. Svojím nadšením a hudobným prejavom zároveň rozdáвате Vášmu okoliu lásku a radosť zo života.

Srdečne Vám všetkým - súťažiacim, porote, organizátorom ako i divákovi prajem, aby sa Váš jubilejný 50. ročník Kocianovej husľovej súťaže vydaril.

S pozdravom
Ján Figel'

NADACE ŽIVOT UMĚLCE

opět podporuje Kocianovu houslovou soutěž.

Tato Nadace již řadu let finančně podporuje vítěze Kocianovy houslové soutěže a podílí se i na podpoře její organizace. Také letošní vítězové získají finanční odměnu. Laureát KHS obdrží částku 5.000 Kč a vítězové jednotlivých kategorií 1.000 Kč.

CENA PRO LAUREÁTA

Absolutní vítěz získá právo užívat titul „Laureát Kocianovy houslové soutěže“ a obdrží diplom a cenu:

kovovou plastiku houslí, dílo uměleckého kováře Františka A. Bečky z České

Třebové

Jedná se o moderní kovanou plastiku, znázorňující symbol vítěze KHS. Je tvořena v ohni z ocele a s láskou v srdci. Název je „Slunce v houslích a srdci“.

Cena je vystavena v přízemí ZUŠ společně s mistrovským nástrojem, který laureátovi věnuje firma AKORD KVINT spol. s r. o. Luby u Chebu.

Ve vestibulu budovy ZUŠ J. Kociana jsou vystaveny KRONIKY KHS za posledních deset let.

V prvním poschodí je instalována „GALERIE LAUREÁTŮ KHS“

VÝSTAVA „PŮL STOLETÍ KHS“

V nově zrekonstruovaných prostorách Hernychovy vily, sídla Městského muzea, byla včera otevřena výstava mapující padesát let Kocianovy houslové soutěže. Na dvanácti panelech defilují tváře desítek účastníků soutěže, členů poroty a organizátorů soutěže. Jsou zde zachyceny kompletní výsledky a přehled všech dosa-
vadních laureátů.

Ve čtvrtém poschodí najdete kiosek s občerstvením firmy KAVÁRNIČKA U TYGRA Česká Třebová. Můžete využít výtahu.

Ve čtvrtém poschodí v kreslárně lze navštívit mistra houslaře Pavla Berana, který má na starosti servis a drobné opravy houslí.

Mongolská výprava přivezla dárek jako poděkování organizátorům KHS.

Paní profesorka Magdalena Micková věnovala ZUŠ Jaroslava Kociana soubor etud J. F. Mazase a J. Micky v revizi O. Lébla. Velmi cenné je věnování Josefa Suka.

Legenda KHS – Profesor Václav Snítíl

Při letošním, již padesátém, a tedy jubilejním ročníku Kocianovy houslové soutěže slavíme ještě jedno jubileum. Legendární porotce, organizátor a duše celé soutěže profesor Václav Snítíl totiž letos slaví již své osmdesáté narozeniny. Pojďme si tedy připomenout jeho osobní i profesní dráhu životem a vezme, že je na co vzpomínat!

Profesor Václav Snítíl se narodil 1. března 1928 v Hradci Králové. Ve svém studentském životě měl opravdové štěstí na vynikající učitele – housle studoval u Jaroslava Kociana, skladbu potom u Vítězslava Nováka. V roce 1953 svá studia zakončil absolutoriem na AMU u profesora Jaroslava Pekelského. Poté krátce působil jako koncertní mistr v Armádní opeře a v činoherním orchestru Národního divadla v Praze. Tento významný český houslista a hudební pedagog věnoval velké místo ve svém sólovém repertoáru české domácí tvorbě, především té romantické a pozdější. Uvedl ale i významné zahraniční skladby, jmenujme alespoň houslové koncerty Roberta Schumanna a K. A. Hartmanna, které byly v jeho provedení českými premiérami. Nedílnou součástí jeho sólové kariéry bylo pravidelné vystupování na Pražském jaru a mnohá turné v zahraničí, například v Japonsku.

Věnoval se však i komorní hře. Byl členem Vlachova kvarteta, hrál ve Smetanově triu a byl také uměleckým vedoucím a primáři Českého noneta. Nezapomeňme zmínit ani jeho působení v souboru Ars rediviva. Samozřejmě je jeho velké množství nahrávek a spolupráce s rozhlasem a televizí.

Profesor Snítíl sám zkomponoval několik především houslových skladeb, které podle některých kritiků napovídají, že nebýt jeho touhy věnovat se výhradně houslové hře, mohl se uplatnit také jako dobrý skladatel.

V neposlední řadě byl ale profesor Snítíl pedagogem. Od roku 1964 je profesorem na pražské AMU, kterou kdysi sám absolvoval. K jeho nejznámějším žákům patří Václav Hudeček a Pavel Šporcl. S jeho pedagogickou dráhou souvisí i mnoho účastí v porotách interpretačních soutěží. Také často vyučoval v mistrovských kurzech. Je čestným předsedou poroty Kocianovy houslové soutěže v Ústí nad Orlicí, kde už tuto funkci vykonává řadu let. V roce 1978 byl profesor Snítílovi udělen titul Zasloužilý umělec za jeho vynikající výkony v oboru interpretace.

Václav Snítíl samozřejmě patrona naší soutěže Jaroslava Kociana, u něhož studoval, velmi dobře znal. Dokazuje to i tento text, kde Václav Snítíl vzpomíná na svého učitele:

„K soutěži, nesoucí jméno mého drahého učitele, mám vztah nejvřelejší, tak jako bylo moje cítění ještě za jeho života. Práce v porotě mi dávala příležitost vyjádřit činem vděčnost k tomuto umělci z největších, kterému jsem zavázán za vše, co pro mne nezištně učinil a jemuž jsem povinován synovskou úctou.

Všem iniciátorům a pořadatelům soutěže děkuji opětovně za jejich úsilí a jsem jim vděčen za jejich nesmírně záslužnou práci. Tato soutěž má obrovský význam pro všechny mladé houslisty jako kolbiště dnes už mezinárodní, kde si ověřují své schopnosti, i jako odrazový můstek pro další uměleckou dráhu. Však se k ní všichni hrdě hlásí. Soutěž má však i zásadní význam pro vzkříšení památky a jména Mistra Jaroslava Kociana, vyrovnává křivdu páchanou na něm za jeho života okolím a prostředím, do něhož se nehodila jeho skromnost.“

-JT-

Přejeme Vám pevné zdraví, dobrou mysl a ještě mnoho hudebních zážitků k Vaším narozeninám!

Redakce zpravodaje

Zahájení 50. ročníku KHS

*Zahájení 50. ročníku KHS proběhlo 8. 5. 2008 v 9:00
před budovou ZUŠ J. Kociana*

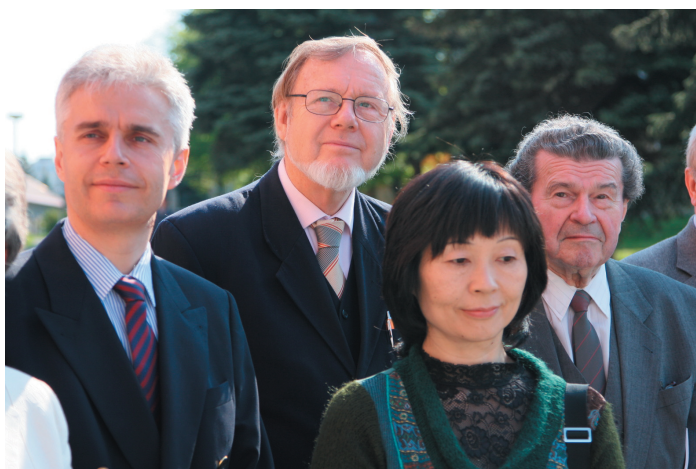
*Zahájení se konalo za slunečného počasí a přítomnosti
několika desítek návštěvníků*

*Zahájení byly přítomny i významné osobnosti hudebního
houslového světa*

Vřelými slovy přispěl i pan starosta Richard Pešek

*Pohled do řad poroty: zleva - doc. MgA. František Novotný,
Prof. Ivan Štraus, Shizuka Ishikawa, Prof. Václav Snítal*

Účastníci soutěže přihlížející slavnostnímu zahájení

Vernisáž výstavy Půl století KHS a Velký týden houslí v Ústí

Včera 7.5.2008 v 16 hodin se v Hernychově vile konala vernisáž dvou výstav, jejichž kurátorem je Jaroslav Svěcený a které si zde bude možno prohlédnout po celou dobu konání soutěže a festivalu. Na úvod promluvili Pavel Sedláček, který je v organizačním týmu KHS již několik let a zaštiťuje svým jménem právě výstavu zabírající se historií soutěže, starosta města Ústí nad Orlicí Richard Pešek, který přivítal návštěvníky a připomněl, že Ústí „vždy bylo uměleckým a sportovním městem, nikdy se tu nevyráběly žádné zbraně, jenom

samé mírové věci, např. textilní stroje“, a také kurátor celé výstavy Jaroslav Svěcený, který zase na nově zrekonstruované Hernychově vile zavzpomínal a připomněl dobu, kdy zde jako desetiletý kluk hrál na soutěži. Jeho nejsilnější vzpomínka prý byla na neustále vrzající parkety ve vestibulu vily. Jaroslav Svěcený také krátce pohovořil o výstavě Velký týden houslí v Ústí nad Orlicí. Řekl, že ačkoliv se výstava pyšní podtitulem „tři století houslí“, ve skutečnosti se jedná o housle „čtyř staletí“ a pobídl návštěvníky výstavy, aby se na něj neostýchali obracet s jakýmkoliv poznámkami nebo otázkami týkajícími se expozice. Když byla potom výstava otevřena, sám se mezi prv-

ními vydal do sálu a nadšeně, ale především zasvěceně, začal o vystavených exponátech hovořit.

Po proslovech organizátorů a hostů vystoupilo Kocianovo kvarteto z Prahy se Smetanovým kvartetem Z mého života. Tuto kouzelnou skladbu zahráli pod nádherným schodištěm a zajímavě futuristicky řešeným lustrem v hale vily a nutno říci, že do prostředí nově zrekonstruované Hernychovy vily opravdu přesně zapadli. Poslouchala je asi stovka návštěvníků. A už od prvních taktů, když se rozeznělo sametové sólo violisty Zbyňka Paďourka,

nemohl nikdo pochybovat o tom, že ho čeká minimálně příjemný hudební zážitek. Úžasnou souhru primária Pavla Hůly s druhým houslistou Janem Odstrčillem doplňoval violoncellista Václav Bernášek s bezchybným smyslem pro rytmus, jehož výraz tváře vždy už dopředu napovídal, jak se bude skladba náladově vyvíjet. Báječného smyslu pro rytmus jsme si ostatně mohli na první pohled všimnout i u druhého houslisty, který skladbu prožíval opravdu celým tělem.

Výkon kvarteta z první řady sledovala i legenda KHS, čestný předseda poroty soutěže profesor Václav Snítal, jehož přísná tvář napovídala, že se ani na okamžik nedokázal odpoutat od své pedagogické profese. To jeho žena měla nostalgický úsměv po celou dobu vystoupení. Na začátku třetí části se však ani profesor Snítal neubránil krátkému zjehnutí a vychutnání si této části kvartetu se zavřenýma očima. Ostatně není se čemu divit. Uvolněné, avšak hluboce procítěné violoncellové sólo ze začátku třetí části patřilo k nejkrásnějším a nejemotivnějším chvílím v celém koncertu.

Členové kvarteta nakonec dokázali, že jsou nejenom vynikající hudebníci, ale také velcí gentlemani, když květiny, které dostali, věnovali přítomným dámám a profesorovi Snítalovi. Jenom violoncellista s úsměvem na rtech prohlásil, že „svoji kytku nikomu nedá,“ avšak nakonec ji daroval také.

Na členy Kocianova kvarteta však čekala ještě jedna milá „povinnost“, když poprosili o spolupráci i publikum. Manželka Kocianova synovce, který kvartetu dovolil používat ve svém názvu jeho jméno, totiž letos slaví již sté narozeniny, a proto měli hudebníci připravené krátké blahopřání, pod které se potom všichni návštěvníci vernisáže podepsali.

Potom již nic nebránilo slavnostnímu otevření výstavy. Oba sály se okamžitě zaplnily lidmi dychtícími prohlédnout si nejen fotografie z dávno minulých ročníků soutěže, ale i soupisku všech Laureátů soutěže a další obrazové a textové materiály. Ve vedlejší sále se návštěvníci mohli seznámit se vzácnými historickými kousky houslí z dílen českých, německých, francouzských a italských mistrů.

Troufám si tvrdit, že výstava může být velice zajímavá jak pro účastníky soutěže, jejich pedagogy a pamětníky dávných ročníků, tak i pro náhodné a zcela nové návštěvníky této akce. Však taky nejmladší účastník vernisáže se všemi sály sotva batolil, a jak se usmíval!

-JT-

O houslích s houslařem Bronislavem Bursíkem

Vernisáži výstavy Velký týden houslí v Hernychově vile byli přítomni kromě houslistů a odborné veřejnosti i hudbymilovní laikové. U krásných historických nástrojů se zastavil každý alespoň na okamžik a obdivoval mistrovskou práci houslařů. Odborníci vědí dobře, podle jakých hledisek posuzovat housle, protože ale soutěž i výstava jsou určeny i široké veřejnosti, zeptal jsem se přítomného houslaře Bronislava Bursíka, podle čeho by měl posuzovat housle hudbymilovný laik a jak by se měl orientovat u nástroje:

„Pro člověka, který kupuje housle, je pochopitelně nejdůležitější zvuk. Houslista a lidé, kteří v oboru pracují, se dívají na další věci. Posuzují vzhled, nechají se ovlivnit tím, zda je nástroj zaujme. Pro odborníka a houslistu mají housle přitažlivost podobně jako žena. Kdy se vlastně zamilujete na první pohled do nástroje. My houslaři opravdu prožíváme něco, co si „normální“ lidé snad u nástroje neumějí představit - dostaneme hodnotný nástroj a nemůžeme se od něho odtrhnout a několik hodin se na něho díváme. Samozřejmě je důležitý zvuk, houslista si potřebuje na nové housle zahrát, je důležité, aby byl nástroj správně osazený, měl kvalitní struny, aby správně fungovala kobylka. Ovšem na této úrovni, kdy před námi vidíme mistrovské nástroje, tady už pro laika ne že by nebylo místo, ale přece jen z expozice bude mít jiné dojmy než odborník. Je to podobné, jako když člověk nedotčený malováním přijde do obrazárny, kde jsou vynikající obrazy různých slohů, a vy nerozumíte malování.“

Čím se tedy jednotlivé housle zde liší pro vás?

„Každé období se liší svoji prací, liší se modely, klenby nástroje... Důležité jsou detaily jako je výložka, „esa“, slzičky, jak je nástroj vyřezán, jak je opracován. A samozřejmě nejdůležitější je lak. Jeho kvalita i barva. Dá se říci, že staré laky byly tak kvalitní, že dodnes zůstávají jakoby živé. Není to pouze nějaká krusta, ale laky stále fungují, stále pracují. To vlastně dělá výsledný tón nástroje. Dá se říci, že lak je asi největší alchymie na každém nástroji. Dodnes houslaři zkoušejí a badají nad laky a touží něčeho dosáhnout v tomto směru. Tady si ale musíme položit otázku, jestli se lak v průběhu staletí taky přece jen nemění. Musíme se podívat na začátek, jak na počátku ten lak vypadal. Nástroje nebyly na počátku jakoby stínované. Dnes už se to samozřejmě vyžaduje i na moderních nástrojích, lidé chtějí, aby nový nástroj vypadal starý. Četl jsem, že dokonce už i Stradivari ve své době musel dělat nástroj „na staro“, podle Steinera, který žil o něco dříve. To znamená, že v rámci určitého obchodu musel nějak reagovat na požadavky.“

Všeobecně platí, že jak se housle vyvíjely, vyvíjel se jejich vzhled i konstrukce. Dřív byl nástroj dělaný pro menší plochy, menší sály, nižší stropy... Nástroj nebyl určený pro obrovské sály. Nástroj byl celkově menší, klenby byly více klenuté, byly vyšší. Tón byl krásný, barevný, ale nenesl se, nebyl průrazný, aby obsáhl velký sál. Postupně se změnila menzura na houslích. Začaly se dělat

větší modely, tím se musela změnit i velikost krku a klenby se začaly zmenšovat, snižovat. Tím se dosáhlo tónu, který je barevný, ale přitom je nosný. Proto je většina posléze starých nástrojů „přešifovaných“, to znamená, že je nově nastavená část krku, aby se prodloužila menzura a vytvořil se větší model.“

Struny asi na starých nástrojích nejsou vůbec originální?“

„Struny vydrží profesionálnímu houslistovi tak asi čtvrt, půl roku, amatérskému hudebníkovi déle, rok, dva... Struny skutečně stárnou, a proto se musí v určitých intervalech obměňovat.“

A co smyčec?

„Smyčec představuje další odvětví. I když si běžně veřejnost houslaře spojuje i se smyčci. Ale to bychom otevřeli další širokou kapitolu...“

Jak je to se dřevem na výrobu houslí?

„Dnes už existují i speciální pily se speciálním zpracováním dřeva, kde se přímo zabývají přípravou dřeva přímo pro nástroje. Strom se musí kácet po dílech, dřevo musí být dobře vysušené. Strom nesmí jen tak spadnout, aby vevnitř nevznikly mikroskopické štěpiny. Dřevo, ze kterých stavíme housle, je vysušené a staré od dvaceti let výše... Pro nás je takové dřevo poklad, protože těžko se dnes správné dřevo hledá. Takové dřevo se ještě dá najít na starých pilách na Šumavě. Vhodné dřevo ale najdete v Německu, kde je silná tradice nástrojařství. Ruku v ruce s kvalitou jde ale i cena...“

Kde vás člověk najde?

My se houslím věnujeme celá rodina. Máme ateliér v Brně v Kamenné ulici. V ateliéru pracuje i moje mamka, tady na Kociance je se mnou i bratr Jan Hus Bursík, jménem po tátovi, taky houslař.“

Děkuji za rozhovor.

-MN-

Důstojná oslava půlstoletí Kocianovy soutěže

Druhým festivalovým koncertem pokračoval v středu III. ročník „Kocianova Ústí 2008“.

Stal se oslavou letošního jubilea Kocianovy houslové soutěže. Do Ústí nad Orlicí se po letech vrátili úspěšní laureáti KHS, aby si svým vystoupením s orchestrem Praga Camerata, vedeným Pavlem Hůlou, společně připomněli svoji někdejší úspěšnou účast na KHS.

Samotnému koncertu předcházela malá slavnost. Koncert byl totiž věnován dlouholetému předsedovi poroty soutěže Prof. Václavu Snítilovi k jeho 80. narozeninám. Jubilantovi, který byl koncertu přítomen, poblahopřál místostarosta města Luboš Bäuchel, zástupci organizačního výboru KHS Pavel Sedláček a Jiří Tomášek a všichni protagonisté koncertu.

Pak se již rozezněly housle někdejších vítězů, kteří právě na Kocianově soutěži startovali ke své úspěšné umělecké dráze. Nejprve se představila Ludmila Mráčková Salcmanová, laureátka z roku 1976 a Daniela Puchtová – Razáková, laureátka z roku 1998 v Bachově koncertu d moll pro dvoje housle. Po přestávce patřilo jeviště Roškotova divadla jedinému východočechovi, který dosáhl na titul v roce 1981 Leoši Čepickému, jenž se představil v Kreislerově koncertu C dur. Závěr koncertu patřil dvojnásobnému laureátu KHS Pavlu Eretovi, který zvítězil v letech 1982 až 1983. V jeho podání zazněly skladby Kreislera, Kociana a Dvořáka.

Celý koncert vyzněl jako krásná oslava padesátileté existence soutěže pro nejmladší generaci houslistů u nás.

-PS-

I. kategorie - výsledky

1. kolo I. kategorie

Povinná skladba: Jaroslav Kocian: Melodie

do 2. kola postoupili:

Lešková Klára	Hudební škola hl.města Prahy
Tesařová Pavla	Hudební škola hl.města Prahy
Csikos Anett	Belgie-Brusel
Molodova Jekaterina	Lotyšsko-Riga
Ostapchuk Juliya	Ukrajina-Lviv
Rousseva Joanna	Bulharsko-Sofie
Lytvynenko Victoriya	Ukrajina-Lviv

Vítězové – I.kategorie – 2008

1.cena:	Pavla Tesařová, Praha J.Kocian: Melodie UO,BO Ch.Dancla: Variace na Paciniho téma UO,BO
2.cena:	Anett Csikos, Belgie Joanna Rouseva, Bulharsko
3.cena:	Klára Lešková, Praha Wieniawski: Obertas, Kujawjak BO
ČU I.:	Jekaterina Molodova, Lotyšsko
ČU II.:	Viktoriya Lytvynenko, Ukrajina Juliya Ostapchuk, Ukrajina

Zpovídáme...

Hana Metelková (Praha, učitelka Pavly Tesařové soutěžící v 1. kategorii)

1) Jste spokojena s výběrem povinné skladby? Měly jste problémy s jejím nacvičováním?

– „S Pavlínkou jsem neměla problémy, protože Pavlínka je nádherný človíček a hraní na housle cítí jako pohádku. Samozřejmě nějaké problémy se vyskytly, protože Pavlínka hraje teprve krátký čas, rok a půl, a proto byl problém naučit ji výměny, ale je vstřícná, takže to nebylo zase tak těžké.“

2) Rozeznala jste ve své žákyni výjimečný talent hned na první poslech?

– „K houslím přišla tak, že mi rodiče přivedli její čtyřletou sestřičku a Pavlínka seděla a půl roku nás pozorovala. Její sestřička nebyla vyloženě typ na housličky a já po půl roce vyzvala Pavlítku, aby si ty housličky vzala také do rukou. Ona je chytla a začala předvádět to, co tam za ten půlrok okoukala. V té chvíli to bylo jasné. Pavlínka hned prohlásila, že se zeptá tatínka, zda jí hraní dovolí.“

3) Co jste své svěřenkyni poradila, než šla na pódium?
– „Aby si hrála pro radost, aby hrála pro toho, koho má nejradši, aby udělala radost třeba i mně.“

Taneva Blagorodna (Sofie, učitelka Joanny Roussevy soutěžící v 1. kategorii)

1) Co si myslíte o výběru povinné skladby?

– „Mám ráda Kocianovy skladby, Melodie je velmi pěkná.“

2) Co jste své žákyni poradila před vystoupením?

– „Řekla jsem jí, aby myslela na všechno- noty, přednes, smyčec a další.“

Taneva Blagorodna (Sofia, teacher of Joanna Rousseva from the 1st category)

1) What do you think about the choice of the obligatory piece?

– „I like Kocian's pieces. The piece Melody is very nice.“

2) What was your advice to your pupil before her performance?

– „I told her to think about everything- notes, performance, bow, etc...“

-JAJ-

Čtvrteční dopoledne patřilo slečnám z první kategorie aneb První kolo I. kategorie mýma očima

Kocianova soutěž byla již tradičně zahájena prvním kolem I. kategorie, ve které se nám představily nejmladší účastnice letošního ročníku. Ano, letos v I. kategorii, která začala ve čtvrtek v 10 hodin, opravdu soutěžily samé malé slečny. Jedna po druhé v krásných šatečkách, podobné princezničkám, některé s nesmělým úsměvem a jiné sebevědoměji, nakráčely na pódium a zahrály povinnou skladbu své kategorie, Kocianovu

FOTO: LUKÁŠ PROKEŠ

Melodii. Pojďme si nyní připomenout jejich výkony.

Jako první se rozezněly struny houslí Judity Schillové. Soustředěný výkon s procítěným výrazem ale pokazily intonační nepřesnosti interpretky, možná způsobené nejistotou a strachem.

Klára Lešková, soutěžící s číslem 2, vypadala značně sebevědoměji, avšak ani jí se nepodařilo zahrát Melodii bez intonačních chyb. Po zaváhání ve střední části skladby značně vzrostla její nervozita, ale skladbu dokončila důstojně a s velkým nasazením.

Soutěžní číslo 3 si vylosovala Pavla Tesařová, která mě upoutala již svým vzezřením. Vypadajíc jako Šípková Růženka se nesměle usmála, položila smyčec na struny a zahrála podle mého výrazově

nejlepší Melodii soutěže. I když Pavla, která podle své pedagožky hraje teprve rok a půl a k houslím se dostala přes svou sestru (více čtete v rubrice Zpovídáme...), nepodala technicky tak vyspělý výkon jako její starší a jistě také zkušenější kolegyně, zůstává pro mě jakýmsi zjevením soutěže pro svůj nesmírný cit pro melodii a hudbu vůbec.

Po třech domácích soutěžících se jako čtvrtá představila Anett Csikos z Belgie a s ní opět jeden z nejvrcholnějších zážitků dopoledního kola. Její přechody do poloh nebyly ani znát, což není v I. kategorii zrovna obvyklé a pokud k tomu přičtu technickou bravuru a sametový zvuk jejích houslí, musím konstatovat, že Anett podala nejvyzrálejší výkon ze všech soutěžících z první kategorie. Uvidíme, jak si poradí se svou volitelnou skladbou.

Jekaterina Molodová z Lotyšska, soutěžní číslo 5, zahrála předepsanou skladbu velmi hezky a technicky precizně. Především její vibrato patřilo k nejlepším v soutěži. Bohužel pro mě trochu ospalý výkon, postrádající hlubší cit.

Číslo 6 měla Karolína Karpfová, kterou jsem si soukromě nazvala jako Dámu v černém. Začala razantně, ale hrála trochu roztreseně a skladba byla v jejím podání jakoby rozkouskovaná, scházela jí kontinuita. Přesto vidím v této slečně velký potenciál.

Stejně výhrady mám potom i k soutěžící s číslem 7, Anně Kvěchové. Nekontinuita skladby, nedostatek výrazu, avšak velký potenciál, se kterým se dá pracovat.

Juliya Ostapchuk z Ukrajiny zahrála Kocianovu melodii sebevědomě a na pódiu vypadala s dlouhými krásnými vlasy úchvatně. Bravurní zvládnutí těžkých přechodů do poloh jenom podtrhly její vynikající výkon, u nějž mi chybělo opravdu jenom trochu více citu pro melodii.

Ve hře teprve šestileté Anny Liché bylo znát na první poslech, že je mladší než ostatní účastnice, a tedy technicky méně vyspělá, ale to ji neubíralo na jiných hráčských půvabech. Především její naivita přednesu patřila v tom nejlepším slova smyslu k jejím přednostem. Na jiných hráčkách kritizují nejistotu, u Anny mi nevadila. Myslím, že za pár let se u ní máme na co těšit.

Výkon Joanny Roussevy z Bulharska patřil spolu s výkony Pavly Tesařové a Anetty Csikos k těm nejlepším, co nám I. kategorie v prvním kole nabídla. Ani občasné intonační nepřesnosti nepokazily její procítěnou, razantní a jistou hru. Na bulharské hráčce bylo prostě znát, že si skladbu opravdu vychutnala.

Kategorii ukončila Viktoriya Lytvynenko z Ukrajiny a byla to opravdu povedená tečka. Vyspělý a výrazově povedený výkon mladé slečny s krásným úsměvem mohl být pro mnohé nejen příjemným zakončením dopoledního programu, ale také skvělou pozvánkou k druhému kolu I. kategorie.

FOTO: LUKÁŠ PROKEŠ

Interview s mongolským velvyslancem

Enkhtur Ochir pochází z Ulánbátaru a třetím rokem působí v České republice jako velvyslanec Mongolska

Co vás přivedlo na Kocianovu houslovou soutěž?

- Zaujalo mě to tím, že se naše děti posledních pět let celkem úspěšně zúčastňují této soutěže. Každý rok mívají nějakou cenu, i když zatím nedostali to „grand prix.“ Slyšel jsem, jak se lidé divili, že se někde v Mongolsku pěstuje klasická hudba s evropským původem. Mongolská škola má docela dobré výsledky, to tak potvrzují výsledky našich dětí.

Učitelé mi řekli, že je letos padesáté výročí a mohl bych se zúčastnit, tak jsem tady.

Jaký je váš vztah ke klasické hudbě? Hrajete nebo hrál jste na nějaký hudební nástroj?

- (smích) Na žádný hudební nástroj nehraju, na to nemám takový talent. Ale hudba mě fascinuje. Zejména v Praze je každý večer několik koncertů, ať už v kostelech nebo v Dvořákově či Smetanově síni - živá hudba je vynikající.

Mají lidé v Mongolsku také takový vztah ke klasice jako vy?

- I v Ulánbátaru existuje celkem široká divadelní, symfonní a operní scéna. Například k nám jezdí Američané, kteří v životě nebyli v klasickém divadle nebo neslyšeli symfonii, takže si zamilují vážnou hudbu.

Housle hrají na české scéně, ať už klasické nebo folklorní, velice důležitou roli. Jaký je vztah k houslím ve vaší vlasti?

- Samozřejmě, hrají hlavní roli. Je to klasický hudební nástroj. Co se mě osobně týče, měl jsem to štěstí seznámit se kdysi s vaším maestro, panem Hudečkem, a nedávno také slyšet pana Svěceného v Břevnovském klášteře. To je úžasné, máte dobré houslisty, fascinuje mě to.

Každá země má svůj tradiční nástroj. Jaký je ten váš národní nástroj?

- Takovým nejlidovějším, tradičním nástrojem je „o morin huur.“ Struny jsou vyrobeny z koňského ohonu, princip velice podobný houslím... Odtud také vychází náš kladný vztah k nim.

Existuje ve vaší zemi nějaká událost podobná Kociánově houslové soutěži?

- Pro mladé, nadané talenty se tradičně pořádá Čulúnova soutěž. Stejně jako vy máte Mistra Kociana, u nás v padesátých letech minulého století působil Mistr Čulún, houslový virtuos.

O morin huur (= morin khuur, matouqin, igil)

je mongolský tradiční lidový smyčcový nástroj. Vychází prý z myšlenky pastevců zůstat s koňmi, jejich nejlepšími přáteli, i po jejich smrti. Proto je hlava nástroje tvarována jako hlava koně a jeho dvě struny jsou zhotoveny z koňských žíní. Ty se ladí v kvartu, ve třech oktávách. Zajímavostí je, že na tento nástroj lze hrát i evropské skladby vážné hudby. Nejkrásnějšími skladbami hranými na O morin huur jsou většinou táhlé písně zvané „Urtyn Duu“. Jde o volné prozpěvování s variantně rozvíjenými nápěvy, které souzní s typickým charakterem mongolské krajiny, proslavené krásou nekonečného stepního prostoru.

-PV-

Zpovídáme...

1. Možná už jsi někdy přemýšlela o tom, že s hraním tzv. „sekeš“. Kdo je ten, co tě nejvíc podporuje a vždy postrčí dál?

2. Máš nějaký talisman či rituál, který ti pomáhá překonat případnou nervozitu nebo tě jen tak všude doprovází?

3. Můžeš zasahovat do výběru skladeb, které budeš hrát?

Pavla Tesařová, I. kategorie, Praha

1. O tom jsem ještě nikdy nepřemýšlela, hraní mě baví pořád. Ale nejvíc mě podporuje maminka a vůbec

celá rodina.

2. Ne, s nervozitou problémy nemám.

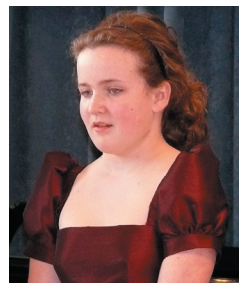
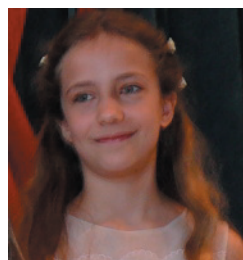
3. Skladby vybírá paní profesorka, ale já s nimi musím souhlasit (usmívá se).

Klára Lešková, I. kategorie, Unhošť

1. Nijak vážně jsem o tom ještě neuvažovala, největší podporu mám v mamince a paní profesorce.

2. Ano, mám ho tu s sebou (ukazuje plyšového pejska, kterého svírá v ruce).

3. Většinou to je tak, že mi paní profesorka zahraje dvě skladby a já si pak vyberu, která z nich se mi víc líbí.

Markéta Nádvorníková, II. kategorie, Police nad Metují

1. Ne, o tom jsem tedy nepřemýšlela. Největší podpory se mi dostává od maminky.

2. Vozím s sebou plyšovou ovečku, jméno bohužel nemá.

3. Pan učitel obvykle přinese tři skladby, ze kterých pak vybíráme. Snažíme se vždy dohodnout na kompromisu.

Všechny tři soutěžící postoupily do 2. kola své kategorie.

-AJ-

Carmen i Šípková Růženka Pavla aneb Druhé kolo I. kategorie mýma očima

Ve čtvrtek zhruba v 15:30 proběhlo také druhé kolo I. kategorie, na které jsem se znovu vypravila, abych ještě před vyhlášením výsledků shrnula svoje pocity z vystoupení sedmi výborných houslistek.

Jako první vystoupila Joanna Rousseva z Bulharska, která nejprve přednesla Kreislerovy Variace na Corelliho téma. Ostré tahy smyčce z razantního a jakoby zatěžkaného tématu brzy vystřídaly rychlé prstoklady variací s dvojhmaty. Moje pocity byly rozporuplné. Chvillemi jsem se nemohla zbavit dojmu, že si Joanna vzala těžší sousto, než zvládne, ale s každým bravurně zvládnutým těžkým prstokladem tento pocit rychle zmizel a já se rozplývala. Folklorní Chadjevovo Choro Joanně sedlo ještě lépe. Vložila všechnu svoji jižanskou krev a duši do třech minut své interpretace a vyplatilo se. Byl to nezapomenutelný zážitek. Ač měla na konci problémy s udržením rytmu, člověk žasl, jak to vlastně dělá.

Jekaterina Molodova z Lotyšska přednesla 3. větu z Bériotova Koncertu č. 9 a moll. Její výkon byl jako ten z prvního kola. Precizní, technicky skvělý, roztomilý, ale trochu ospalý. Prostě Jekaterina si opět nezískala moji plnou pozornost. A když v klavírní mezihře zhluboka vzdychla, až do konce vystoupení jsem se nemohla zbavit pocitu, že ji to až tak úplně nebaví. Nutno ale říci, že mě potěšil velmi efektně provedený závěr věty.

Velmi dramatické vystoupení předvedla Viktoriya Lytvynenko z Ukrajiny. Už s prvními tóny Bériotovy Baletní scény jsem zavřela oči a opravdu, viděla jsem tančící baletky! I přesto, že Viktoriyi občas neposlouchaly prsty, a tak jsme mohli slyšet i nějaké nepřesné tóny, procítěná byla skladba skvěle. Efektní ricochet potom zakončilo toto příjemné vystoupení, kterým by tanečníci v opeře určitě nepohrdli.

Kreislerovo Preludium a Allegro ve stylu Pugnani interpretovala Juliya Ostapchuk. Opět mě uchvátila skvělým vibratem (vibrovala precizně i malíčkem!), a jelikož skladbu zvládla skvěle i intonačně a dramaticky, moc nemám, co bych jí vytkla. Skladba jí sedla mnohem lépe než Melodie v I. kole a ani malé klopýtnutí v obtížné střední pasáži neubralo jejímu vystoupení na půvabu. Když jsem zavřela oči, viděla jsem slečnu o 10 let starší, tak byla Juliina interpretace vyspělá.

Anett Csikos zahrála Drdlovu Carmen a jako Carmen i vypadala. Po celou dobu jejího vystoupení mi běhal mráz po zádech, pro tuhle slečnu mám prostě slabost. Nutno říci, že Anett si vybrala velice těžkou skladbu, téměř celou v dvojhmatech a vysokých polohách, a až na malé chybičky ji zvládla. Kdyby byla o kousek větší, mohli by ji klidně obsadit do role Carmen a ve filmu použít tohle její vystoupení.

Jediné dvě Češky v 2. kole I. kategorie se představily na závěr programu. První z nich byla Klára Lešková, která přednesla dvě mazurky Wienawského, Obertas a Kujawjak. Klára opět ukázala své skvělé vibrato, ale tentokrát přidala i bravurně zvládnuté dvojhmaty. Druhá mazurka, Obertas, jí však přece jenom sedla lépe, což bylo znát i na výrazu. Nicméně Klárka mě zaujala.

Jako poslední zahrála Pavla Tesařová a opět musím konstatovat, že se vyplnilo: ten nejlepší zážitek nakonec. Stejně jako ráno mě doslova „dostalo“ Pavlínčino hluboké procítění skladby. I když Variace na Paciniho téma, které interpretovala, nebyly tak těžké a ani technicky tak do dokonalosti dovedené jako přednesy některých kolegyň, Pavla to dohnala citem a výrazem. Skladbu jakoby ani nehrála, ona ji spíše vyprávěla. Myslím, že za pár let se u ní máme na co těšit.

II. kategorie - výsledky

1. kolo II. kategorie

Povinná skladba: Jaroslav Kocian: Serenáda G dur

FOTO: LUKÁŠ PROKEŠ

FOTO: LUKÁŠ PROKEŠ

FOTO: LUKÁŠ PROKEŠ

do 2. kola postoupují:

Klodová Ellen

Nádvorníková Markéta

Dunev Hristo

Bayartsogt Bilguun

Petkovic Anja

Csikos Vilmos

Battur Dulguun

ZUŠ L.Janáčka Havířov-
Polesí

ZUŠ Police nad Metují
Bulharsko-Sofie

Mongolsko-Ulanbátar

Srbsko-Zemun

Belgie-Brusel

Mongolsko-Ulanbátar

Zpovídáme...

1. Možná už jsi někdy přemýšlela o tom, že s hraním tzv. „sekneš“. Kdo je ten, co tě nejvíc podporuje a vždy postrčí dál?
2. Máš nějaký talisman či rituál, který ti pomáhá překonat případnou nervozitu nebo tě jen tak všude doprovází?
3. Můžeš zasahovat do výběru skladeb, které budeš hrát?

Viktoriya Lytvynenko, I.
kategorie, Lviv, Ukrajina

1. Ne, o tom jsem nikdy nepřemýšlela. Pomáhá mi moje maminka, která mi dělá zároveň doprovod, a paní učitelka.
2. Mám malý posvěcený křížek, který nosím stále na krku. Pomáhá mi při každém vystoupení.
3. Když jsem byla menší, vybírala mi je paní učitelka. Teď, když se mi něco líbí, ukážu to paní učitelce, jestli to jsem schopna zahrát po technické stránce.

Joanna Rousseva, I.
kategorie, Sofie, Bulharsko

1. Ne, chci pokračovat v hraní na housle.
2. Vždycky si představím, jak budu hrát, jaké to představení bude.
3. Skladby mi vybírá paní učitelka. Ale někdy si poslechnu CD, nebo něco slyším na koncertě a potom se domluví s paní učitelkou, jestli to můžu hrát, když se mi to líbí.

Kociánce do kytice k padesátinám

„Psát ti něco na památku, to je holá pitomost. Půjč mi hochu padesátku, navzpomínáš na mne dost...“, zněl jeden z památníkových zápisů mého naivního dětství.

Pohledy do minulosti jsou určitě záslužné, výhledy do budoucnosti jsou nutné – a rizikové. Kdo vlastní tu správnou věšteckou kouli? Neviditelná ruka trhu? Pravda a láska? Pragmatický přístup mnoha našich soukmenovců? Příživníci na vznešených idejích? Asi – jako vždy – od všeho trochu. V jedné předscéně V+W bědují nad stavem současné společnosti a dovozují, že každá generace říkála: to před válkou, za Rakouska, za Marie Terezie, za císaře Ferdinanda, za císaře Karla nebylo a ptají se: jak špatně bude muset být v budoucnosti, aby si její občané mohli říci: to na začátku 21. století nebylo...

To je jedna teorie, kterou je dobře vzít v úvahu. Ta druhá je také od nich: teorie středu. Když ji budu lehce parafrázovat, mohu se zeptat: co když se střed posune natolik doleva, že se ze současné pravice stane

pravice extrémní? Nezbyvá, než se usilovně snažit, aby se střed nikam neposunul. Ten Archimédův pevný bod se týká i Kociánky: úsilí dětí a jejich pedagogů o co nejlepší, nejpřesnější a emocionálně nejpůsobivější výkon je hodnotou, která by se měnit neměla v jakémkoli společenském systému. Požadavek, dát správný prst ve správnou chvíli na správné místo, zůstává jako výchozí bod stabilní. Co by se mohlo měnit – a co se také mění – je emocionální působivost hudby v provedení i těch nejmladších. Primáti se ve svém duševním i tělesném vývoji vzdalují od člověkalogaritmicke rychlostí. Přesto jsou tak zvané dětské

výkony u těch nejlepších i v 1. kategorii minulostí. Vzdělání pedagogové jsou schopni naočkovat nadaným dětem způsob projevu, který posluchače vznesl do rajske hájemství paní Hudby, kde jejich prostřednictvím potkáme nejvznešenější duchy staletí a zakusíme ten přesah, který člověka odlišuje od většiny živočišné říše.

Co přát Kociánce do budoucích padesáti let? V první řadě stále kvalitní organizační zázemí jako dosud, které bude mít dostatek finančních prostředků i sil pro každoroční realizaci májového přátelského klání.

Za druhé dostatečné množství dětí – a jejich pečovateli – majících zájem na vlastní vyšší niterné kultuře, která je učí soustředění na delší ploše, přináší radost všem, kteří se o jejich hudební zrání starají a obohacují své posluchače vzhledem do magických vesmírů, které jsou – na rozdíl od pohádkových sci – fi – skutečné, byť stejně fyzicky nepostižitelné.

Za třetí – a to hlavně – rostoucí zájem publika, které se snad jednou odvrátí od bezcenných pozlátek bavičského průmyslu a bude hledat alespoň občas poctivou stravu vysokého a hlubokého Umění, jaké jsou schopny mu poskytnout i děti z Kociánky. Aby jednou měla ta krásná stvoření komu hrát...

Samozřejmě, že to je zatím přání v poloze naivní iluze, ale kolik převratů se zrodilo z původně beznadějných naivních ideálů!!! Jen bychom měli my, kteří se kolem těchto malých zázraků pohybujeme, přiložit ruku k dílu a přesvědčit zejména politiky na všech úrovních, že tento národ může zviditelnit nejlépe kultura. A Kociánka je její nikoli nevýznamnou součástí. Mnoga ljeta, živijó!

Ivan Štraus

Malé zajímavosti z velké soutěže

- Od roku 1965 bylo uděleno celkem 43 titulů „laureát KHS“.
- Nejvíce titulů získali domácí houslisté – celkem 19.
- Do Bulharska putoval titul šestkrát.
- Třikrát se radovali účastníci z Německa a Norska.
- Dva laureátské tituly si odvezli soutěžící z Maďarska a USA.
- Po jednom titulu mají tyto země: Velká Británie, Jugoslávie, Rumunsko, Slovinsko, Finsko, Mexiko a Litva.
- Obhájit laureátský titul se zdařilo pouze Čechoslovákovi Pavlovi Eretovi v roce 1982 a 1983.
- Nejmladším držitelem titulu laureát KHS je Stefan Milenkovič z tehdejší Jugoslaviie. Podařilo se mu to v roce 1984 a bylo mu sedm let. Vítěz I.kategorie se stal absolutním vítězem ještě v roce 1997. Stal se jím malý Francisco de Guevara z Mexika. Ovšem jemu bylo v té době „již“ 10 let !
- Prvním československým laureátem se stal v roce 1966 Bohuslav Matoušek.
Naopak posledním československým (federálním) laureátem byla v roce 1992 Lucie Švehlová.
Prvním laureátem z České republiky byl vyhlášen v roce 1996 Jan Fišer.
- Zatím pouze jedenkrát putovat titul dvakrát do jedné rodiny. Postaraly se o to úspěšné sestry Ragnhild a Eldbjorg Hemsingovy z Norska v letech 2003 a 2005.
- Zatím jediným východočechem, který má právo užívat titul laureáta KHS je Leoš Čepický, který pochází z Pardubic a titul získal v roce 1981.
- Nejvyššího úspěchu soutěžícího z orlickoústeckého regionu dosáhla na KHS Markéta Dominikusová z Letohradu. Na jejím kontě je již jedna první cena I.kat. a dvě třetí ceny II. kategorie. Letos ji z účasti na KHS vyřadilo poranění.
- Čtyři jména laureátů, nebo vítězů KHS se již objevila mezi členy odborné poroty:
Jindřich Pazdera (laureát 1970), František Novotný (1979), Bohuslav Matoušek (1966) a Pavel Hůla (vítěz 1964).
- Kdo si z Ústí nad Orlicí z jubilejního 50. ročníku KHS odveze 44.titul absolutního vítěze budeme znát již zítra v podvečer.

-PS-

Obrazový záznam Jaroslava Kociana

Při padesátém výročí KHS se dá vidět všelicos pozoruhodného. V přízemí budovy ZUŠ J. Kociana promítá jeden z organizátorů soutěže Bedřich Petr archivní záznamy z dochovaných amatérských filmových snímků, převedených na videokazety. Existují tak záznamy částí soutěže např. z roku 1968, i z let pozdějších. Další kapitoly představují archivní snímky České televize, které zaznamenávají např. oslavy výročí sto let narození Mistra Jaroslava Kociana. Úplnou lahůdku, kterou si návštěvníci 50. ročníku mohli vychutnat během soutěže (na požádání není problém promítání zopakovat), byl archivní dokument České televize, objevený známým archivním badatelem, historikem Čáslavským. Dokument zaznamenává hru na housle malého chlapce Josefa Suka, kterého u klavíru doprovází sám Mistr Jaroslav Kocian. Záznam končí promluvou Jaroslava Kociana k Josefu Sukovi, kde Jaroslav Kocian apeluje na mladého interpreta, aby pokračoval ve slavných hudebních tradicích svých předků. Vzhledem k tomu, že se jedná i o zvukový dokument v dobré kvalitě, je ojedinělost tohoto záznamu jedinečná.

-MN-

VÝSTAVY V HERNYCHOVĚ VILE PŘIPOMENOU 50 LET KHS a PŘEDSTAVÍ HOUSLE TŘÍ STALETÍ

U příležitosti padesátého ročníku Kocianovy houslové soutěže připravilo Městské muzeum v Ústí nad Orlicí ve spolupráci s Nadačním fondem Mistra Jaroslava Kociana výstavu fotografií a dokumentů „Půl století KHS“. Výstava je umístěna v nově zrekonstruovaných prostorech muzea v Hernychově vile společně s výstavou mistrovských nástrojů „Housle tří století“, kterou v rámci III. ročníku hudebního festivalu „Kocianovo Ústí 2008“ připravil Jaroslav Svěcený.

PAMĚTNÍ ALMANACH SOUTĚŽE

Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana vydal pamětní almanach „Půl století Kocianovy houslové soutěže“, který mapuje pět desítek let historie této soutěže, přináší kompletní výsledky, přehled laureátů, povinných skladeb jednotlivých kategorií, vyznání bývalých vítězů a bohatý obrazový materiál. Pamětní almanach lze zakoupit v průběhu soutěže v ZUŠ J. Kociana, na výstavě v Hernychově vile nebo při festivalových koncertech v Roškotově divadle.

DENÍČEK MISTRA KOCIANA POPRVÉ ZVEŘEJNĚN

Orlickoústecké nakladatelství OFTIS vydalo k letošnímu jubileu Mistra Jaroslava Kociana a k jubilejnímu ročníku Kocianovy houslové soutěže publikaci „Jaroslav Kocian 125 let“. Z jejího obsahu vybíráme zajímavou diplomovou práci člena České filharmonie Jiřího Posledního „Jaroslav Kocian“, část „Preludií E Intermezzi“ od Jaroslava Kociana, Deníček Jaroslava Kociana z let 1896 - 1897, který je publikován vůbec poprvé, fotografie z pohřbu Mistra Kociana v Praze a v Ústí nad Orlicí a úplný přehled laureátů KHS. Publikace je možno zakoupit v průběhu KHS v ZUŠ J. Kociana nebo při festivalových koncertech v Roškotově divadle.

PUBLIKACE PETER VEBER: VÁCLAV SNÍTIL A JEHO PŮLSTOLETÍ ČESKÉ HUDBY

Knížka popisuje mnohé, co patří k životu houslisty. Vychází jak ze soukromého umělcova archivu, tak z osobního setkávání a rozhovorů s ním a s dalšími interprety i se členy rodiny. Profesor Snítíl, spolu s Josefem Sukem poslední žák legendárního virtuosa Jaroslava Kociana, vychoval v Praze na AMU několik desítek houslistů, mezi nimi i Václava Hudečka, Bohuslava Matouška, Jaroslava Svěceného a Pavla Šporcla.

POZVÁNKA NA KONCERTY

Galavečer evropských houslí

Sobota 10. května 2008 v 19:30 - Chrám Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí

Představí se Jaroslav Svěcený (housle) a komorní orchestr Virtuosi Pragenses, v jehož repertoáru nalezneme významná díla od baroka až po hudbu 20. století.

Z programu:

A. Vivaldi: Concerto con Violino Solo obligato D dur

Nenechte si ujít ani **Závěrečný koncert vítězů a laureáta 50. ročníku KHS**, který se uskuteční v neděli 11. května 2008 v Roškotově divadle od 14:30 hodin, a **Koncert držitelů cen 50. ročníku KHS v rámci Brandýských hudebních slavností**. Záčátek je v sobotu 31. května 2008 v 19:00 hodin v evangelickém kostele v Brandýse nad Orlicí.

Program zítra 10. května 2008

KHS

- 9.00 2. kolo III. kategorie**
vyhlášení výsledků III. kategorie
30 minut po ukončení 2. kola
- 14.00 2. kolo IV. kategorie**
vyhlášení výsledků IV. kategorie
30 minut po ukončení 2. kola

Hudební festival

- 19.30 Chrám Nanebevzetí Panny Marie**
Galavečer evropských houslí
Jaroslav Svěcený - housle, průvodní slovo
VIRTUOSI PRAGENSES - komorní orchestr

